

jeg skal sige, at Arbejderne desværre lod sig bedaare af Rosen. Det er noget, som kun Historien senere kan vise. Men i alt Fald lod Kasserne sig efter Loven af 1907 efterhaanden anerkende, og dermed var de færdige med at være Herrer i deres eget Hus. Der er naturligvis ikke noget at sige til, at den øvrige Del af Samfundet, der maatte yde nogle i den første Tid dog ret minimale Bidrag, forlangte Indfyldelse paa Kassernes Ledelse. Allerede kort efter 1907 hørte man disse Ønsker fra Arbejdsgiverne om at faa Lov til at pille ved Arbejdsløshedskasserne. Men dette Pilleri har man dog lykkeligt kunnet fri dem for i en Række af Aar indtil nu. Men med den Indenrigsminister, som sidder i Øjeblikket, synes det, som om Venstrepartiet, der voksede op i Slutningen af 80erne og 90erne, væsentligt støttet ved Arbejdernes Stemmer og deres voksende Indfyldelse, uden hvilke det i alt Fald ikke var kommet til Magten i 1901 — hvorledes det var gaaet senere, kan jo ingen vide noget om —, nu er mere end villigt til at hjælpe Arbejdsgiverne til at faa deres Pifingre ind i Arbejdsløshedskasserne, som Arbejderne i sin Tid havde stiftet paa det Grundlag, jeg her har skitseret, som et selvhjælpende Foretagende af den allerstørste samfundsmæssige Betydning. Det, der sker i denne Tid, er jo intet mindre end, at de, vi fra socialdemokratisk Side, for at bruge et koncist og kort rammende Udtryk, kalder de herskende Klasser, nu tager Loven om Arbejdsløshedskasser i deres Haand i Klassekampen. Man bebrejder Arbejderne, at de driver Klassekamp, men alle Klasser driver jo Klassekamp. De velhavende Klasser fører deres Kamp mod de mindre velhavende for ikke at blive styrtet ned i Pattigdommen. Men her tager de velhavende Klasser ikke blot den forhaandenværende sociale Krisetilstand, men ogsaa det Tilfælde, at Arbejdsløshedsloven skal fornyes, i Brug som et Led i deres Kamp. Den ærede Ordfører for det saakaldte Erhvervsparti, det ærede Medlem Hr. Kayser, sagde, at det vilde være betænkeligt at svække Arbejdsløshedskasserne, men det var der heller ikke Tale om. Jo, saamænd er der Tale om det. Jeg skal naturligvis erkende, at Talen om at svække Arbejdsløshedskasserne føres fra vor Side. Fra den anden Side *taler* man naturligvis ikke om den Hensigt at svække Arbejdsløshedskasserne. Man *handler*, man stiller sine Forslag, der har til Hensigt at svække Arbejdsløshedskasserne, men man

siger det ikke. Naar det ærede Medlem siger, at det vilde være betænkeligt at svække Arbejdsløshedskasserne, tror jeg, at jeg har Lov til at gaa ud fra, at det ærede Medlem ligesom jeg i mange Aar har set, at disse Kasser var en ret konservativ Forsikring for det kapitalistiske Samfund. Dersom den Opfattelse var slaaet igennem i Slutningen af 80erne og Begyndelsen af 90erne, at Arbejderne paa alle Omraader skulde være sig selv nok, vilde de Arbejdsløshedskasser, som man havde stiftet, ikke være blevet noget konservativt Værn, tværtimod. Men nu tog Arbejderne mod Anerkendelsen, de tog mod Beskyttelsen, eller rettere de tog mod dette Tilbud fra de øvrige Samfundsklasser om, at disse vilde tage Del i Byrden mod, at Arbejderne lod sig binde, vilde være skikkelige, vilde lade være at bruge dette tekniske Middel i Klassekampen, som en Arbejdsløshedskasse er, hvor ingen andre har noget at skulle have sagt end Arbejderne selv. Og at det har virket som en Beskyttelse for det kapitalistiske Samfund, er der ikke Spor af Tvivl om. Det bedste Bevis har vi igennem, hvad der skete eller rettere, hvad der ikke skete i Krigsaarene. Jeg begyndte med at sige, at naar en daarlig Rytter kommer op at ride, rider han let sin gode Hest til Døde. Jeg vil alvorligt henstille til Venstre og de Konservative at overveje, hvad det kan føre til, hvis de prøver at føre dette Forslag igennem, saaledes som det foreligger. Jeg tror, det saa vil vise sig inden ret længe, at de har redet deres gode Hest til Døde. Hvis dette Forslag vedtages, som det foreligger, tror jeg, det meget hurtigt vil føre til, at en Række Arbejderorganisationer og Arbejdsløshedskasser vil tage det Spørgsmaal op, om de overhovedet har Raad til at være anerkendte. Hvad Resultat de saa vil komme til, kan jeg intet vide om, men jeg kunde tænke mig, at med dette Lovforslag gjort til Lov og med en Række Arbejdsløshedskasser meldende sig fra vilde vi være naaet til det, som for mange indenfor de ledende blandt Arbejderne før Aarhundredets Slutning stod som den Vej, Arbejderne skulde frem: Være dem selv nok. Man kan sige, at saa er der spildt 30 Aar for Arbejderklassen med at prøve det Eksperiment at lade sig tage under Armene af de øvrige Samfundsklasser. Det skulde vel til. Fordi Tiden er tabt, er det ikke derfor sikkert, historisk set, at den er misbrugt; det skulde maaske til.

Det, der har givet mig Anledning til